

Chương 13

Bữa Bữa Không Thể Bay Qua Biển Xanh

Tiếng cello bắt đầu im lặng.

“Sau khi mất tay Lãng Thuyết Càng giành lấy Thời gian, cuộc hôn nhân của chúng ta không còn giá trị gì nữa rồi phải không?” Tiếng Úc Nam thông thạo lyrics, mmm cười, hỏi.

“Tôi đã ghi rõ không cần tài sản sau khi kết hôn, anh có thể yên tâm.” Viên Lãng cố ý không trả lời câu hỏi mà nói sang vấn đề khác, ý tưởng nhìn phía Tiếng Úc Nam.

“Sau khi tôi ký tên thì sẽ thế nào?” Tiếng Úc Nam hỏi rồi bắt đầu nhún vai. “Ăn oán kết thúc, sống chết chúng ta không qua lại?”

Ừng ừng... Sau đó thì sao? Viên Lãng thở dài.

Cô từng yêu, từng tận hưởng những khoảnh khắc tận tâm ngắm nhìn ông này. Nhưng bản báo cáo giám định ADN nằm trong túi xách và tiếng khóc vì không có gì nói chuyện thì Lãng khi cô gọi điện thì New Zealand luôn luôn nhắc nhở cô, mình là công dân công cộng chứ không phải là công dân mà thôi.

Dì Lãng hạ vai Viên Lãng không thể làm việc cô chuyên này. Mọi người phải nuôi dưỡng cô bao nhiêu năm qua, tình cảm đã vượt qua quan hệ huyết thống, cô không thể nào dứt bỏ. Còn ngắm nhìn ông đang ngồi trên ghế...
 Bây giờ là lúc cô nên buông tay, tha cho bản thân cô cho anh một con người sống...

Trong lúc chờ hai trẻ mầm non, Tiếng Úc Nam tự nhiên ngủ gật. Viên Lãng lùi lại nhìn anh, nhìn anh bằng ánh mắt đầy cảm giác. Tiếng Úc Nam thở dài, nhún vai cười rồi đứng dậy, mất tay anh cầm ly rượu, bàn tay còn lại rót champagne vào chiếc ly không trên bàn rồi đưa cho Viên Lãng. “Lên đi vui vui!”

Viên Lãng chỉ nhìn ly rượu mà không có ý nhìn lấy. Tiếng Úc Nam không ép, anh chỉ nghiêng ly rượu trong tay chờ ý muốn gật đầu xin ly hôn trên mặt bàn. Anh dùng hành động bày tỏ lòng trung thành.

Viên Lãng chợt phát hiện, mặt cười rọi vào tình huống này như cô vẫn vô cùng bình tĩnh. Có lẽ cô đã thức suốt cả ngày. Cô rút tờ danh thiếp, đặt lên mặt bàn. “Lúc nào muốn ký, anh hãy gọi điện liên hệ với luật sư của tôi.”

Nói xong, cô liền quay lưng đi.

Tiếng Úc Nam ngắm yên mặt chữ, anh không dõi theo người phụ nữ mà cúi đầu nhìn tờ danh thiếp. Cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của Viên Lãng, anh mới bắt đầu thở dài.

Nhưng sáo chibi cello trên sân khấu luôn cuồn cuộn, không biết nên đi hay đứng. Nhưng khi cảm nhận cảm xúc này tuy rằng bao trùm nhưng vẫn ông ngẩng đầu nhìn trời, cô không nhận tâm bất định vẫn ông dang tay.

“Xin hãy đi tìm một bạn như cũ...” Ông vẫn ông tự nhiên lên tiếng.

Anh không nói hết câu vì cảm giác bất ngờ. Nhưng vì muốn anh vắng mặt bình thường, để tìm một vô cảm ó che giấu gì? Nhưng sự ngỡ ngàng, lòng cô xuýt xoa. Giây phút theo, cảm giác trời vang lên tiếng nhấc rớt.

Goodbye, my almost lover

Goodbye, my hopeless dream

I'm trying not to think about you

Can't you just let me be?

Goodbye, my almost lover

Goodbye, my hopeless dream

I'm trying not to think about you

Can't you just let me be?

...

Viêm Lăng đứng nhìn ngôi nhà lớn của T gia ngay trong buổi tối hôm đó. Lúc lái xe ô tô ra công, Viêm Lăng nhìn “cái lồng sắt” cô sống suốt hai năm qua lần cuối.

Tìm biết... Không bao giờ gặp lại...

Một ngày mới bắt đầu, Viêm Lăng tỉnh dậy phòng khách sạn. Nhìn lên trần nhà xa lạ, cô cảm thấy không rõ mình rốt cuộc chỉ sinh hay hết tình cảm phía sau cánh cửa ngôi nhà lớn, chỉ mang lại cái vắng vẻ rợn rợn.

Tên Úc Nam không hề liên lạc với cô, thậm chí liên lạc sau một đêm.

Là một nhân viên hoàn toàn mới, Unique bắt đầu cuộc hành trình của mình. Giống như Viêm Lăng và những người khác, Unique tình hình đặc biệt, L B C không dè dặt bỏ qua cho cô.

Giang Th Quân sử dụng mọi biện pháp phòng ngừa Unique, khi Unique không thể ngừng quảng cáo trên những tờ báo hay tạp chí có mối quan hệ lâu dài với L B C. Ngoài ra, để “chặn ngõ” của L B C, trên thị trường liên tục xuất hiện tin tức không có lợi cho Unique. Đây chính là theo quen thuộc của Giang Th Quân, ông ta nghĩ rằng nếu không có một đũa thần của T thì mọi chuyện.

Trên hành trình của L B C, công tác tiếp thị và nguy cơ của Unique tiến hành đầu vào. Trên đường đi, các thành viên Minh hành trong nước, Unique xây dựng lợi ích tiêu thụ, liên kết với các thị trường thành,

tiền hành hoạt động quảng bá sản phẩm mới, miễn phí nhân viên dùng thử sản phẩm, miễn phí tư vấn chuyên nghiệp.

Ba tháng trôi qua rất nhanh. Sau khi Thảo bắt đầu mua, rất nhiều nhân viên có công việc cho công ty bắt đầu thôi việc. Lần này, Viêm Lệ Ngọc ích thân ra mặt thì mới hiểu được. Ám "công thần" là một công nhân, tự nhiên sản phẩm cho Viêm Lệ Ngọc sản phẩm nguyên tài nguyên và mối quan hệ trong tay bắt đầu.

Xóa bỏ những tiêu chuẩn nghề nghiệp, Viêm Lệ Ngọc quy định những tiêu chuẩn công nhân, đó là công nhân công nhân.

Kể từ giây phút công nhân công nhân công nhân, Lệ Chính thoát khỏi nỗi lo. "Em to gan thế này! Công nhân này có doanh nghiệp nào làm theo cách của em?"

Thật đáng ngạc nhiên, chiêu này của Viêm Lệ Ngọc vô cùng hiệu quả. Lệ Chính thì ngày xuyên suốt công việc. Trong ba năm, anh luôn tận tâm. Một tháng sau, cùng Viêm Lệ Ngọc công nhân có thể tiếp tục rút bỏ báo cáo tiêu chuẩn cho Lệ Chính xem, thành tích kinh doanh không bao giờ bị thất bại. Viêm Lệ Ngọc cười nói với anh: "Anh xem đi, thế giới là vậy, to gan thì sống, nhát gan thì chết."

Lệ Chính bắt đầu cảm thấy, vậy xem báo cáo và phân tích theo cô: "Phải rồi!"

Trong cuộc chiến không khói lửa giữa Lệ Chính và Unique, tuy Minh Hằng đứng về phía trung lập nhưng Lệ Chính luôn giúp Viêm Lệ Ngọc thì nào, trong lòng cô luôn biết rõ. Chỉ có một... hình ảnh cô đã thay đổi. Ngày xung quanh cô sống vui vẻ, cô có thể thoải mái chấp nhận những công việc vì công việc. Tình ý trong mắt Lệ Chính ngày càng nồng ấm, vậy mà Viêm Lệ Ngọc vẫn tỏ ra thờ ơ không hề hay biết.

Cô đúng là đã thay đổi rất nhiều so với trước, thậm chí ngay cả Châu Trình cũng ngạc nhiên. Gần đây, Châu Trình rất ít khi gọi điện cho cô, hỏi thăm anh em gì mà thôi thì công nhân của Thảo Thanh: "Ngày kia, vậy của Thảo Thanh mới phiên tòa xét xử."

"Thế nào?"

Châu Trình vẫn giữ thái độ mùn nói chuyện bình thường. Viêm Lệ Ngọc thì thì không mùn nói chuyện. "Lệ Chính anh nhớ cùng tôi đi phiên tòa? Nếu không, em không dám bỏ em vào giây phút chờ đợi tuyên án, em sẽ không nhấc tay lên tay tán thưởng." Một lúc sau, Châu Trình thở dài. "Viêm Lệ Ngọc, em đã hoàn toàn thay đổi."

"Vậy sao?" Viêm Lệ Ngọc nhún vai. "Cùng anh công nhân thì thế nào? Yêu con người? Yêu em rất yêu con người em bây giờ."

Yêu con người thì dễ sống vì bản thân, yêu con người ngoài xã hội, không bản thân bản thân là gì khác...

Ba tháng quay nh chóng chóng, Viêm Lăng ch a ngh ng i dù ch m t ngày, n u không ph i Lăng Th y C ng m i cô i New York tham d ti c c i c a thiên kim Lăng gia, l ch làm vi c c a Viêm Lăng ch c s kín n t n quý sau.

Lăng Th y C ng là ân nhân l n nh t c a Viêm Lăng nên cô ng nhiên gác m i công vi c i d ti c c i.

L Chỉnh và Viêm Lăng cùng bay i New York. G p Lăng Th y C ng khách s n, L Chỉnh nói: “Tôi th t lòng cảm n Lăng tiên sinh! N u không ph i tiên sinh, ch c cô gái này c i không nh ngh ng i.”

Viêm Lăng không ng anh l i nói v y, l p t c ng n ng i. Lăng Th y C ng nhìn cô và L Chỉnh b ng ánh m t mang hàm ý sâu xa. Ông c i c i, d ng nh ã xác nh m i quan h c a hai ng i tr tu i.

Tr c thái c a Lăng Th y C ng, Viêm Lăng ch có th ng ng ngừng ho khan vài ti ng.

Ti c c i c a thiên kim Lăng gia kéo dài ba ngày New York và Long Island⁽¹⁾. B a ti c vào bu i t i ngày th ba c t ch c bi t th c a Lăng gia n m trên Long Island, khách m i u là nh ng nhân v t quý n quý trong và ngoài n c. Viêm Lăng nói, ch ng c a Lăng ti u th t ng là tr lý riêng c a m t t phú trong ngành tài chính ti n t , hi n anh ta làm giám c chi nhánh c a Lăng th New York. So v i danh ti ng c a Lăng gia, cu c hôn nhân c a Lăng ti u th không ph i môn ng h i nh ng b t c ai t ng g p ôi v ch ng này c ng c m th y hai ng i vô cùng h nh phúc, th c s là m t c p tr i sinh.

V c a Lăng Th y C ng c ng xu t hi n t i b a ti c. Cô ta qu nhiên là m t ng i ph n tr trung, xinh p. Tuy ây là l n u tiên g p Lăng phu nhân nh ng Viêm Lăng có c m giác t ng g p cô ta âu ó, b i trông cô ta r t quen. Viêm Lăng chau mày quan sát ng i ph n t phía xa, cho n khi bên tai cô ch t vang lên gi ng nói quen thu c: “Sao em l i lén lút nhìn phu nhân nhà ng i ta nh v y?”

Viêm Lăng gi t mình, quay l i. L Chỉnh không bi t quay v t lúc nào, ang ng tr c m t cô. Anh l ch s a cho cô ly r u.

Viêm Lăng c p mi m t, nh n ly r u, nh ng cô ch u ng m t ng m r i l i ng ng u, m t l n n a a m t v phía Lăng Th y C ng và ng i v xinh p c a ông ta.

Không ng l n này cô ch m ph i ánh m t c a Lăng phu nhân. Khi ánh m t hai ng i giao nhau, Lăng phu nhân m m c i g t u v i cô.

che gi u s ng ng ngừng, cô nh m m c i v i ng i ph n ó. Nh ng úng lúc này, ký c ch t ùa v , n c i trên khóe mi ng Viêm Lăng b ng c ng .

Cô lập tức tắt ly rượu, rút ra tờ giấy trong túi xách, vâng vâng gấp cả cô thu hút sự chú ý của L. Chinh. “Em sao thế?”

Viêm Lãng chần chừ nhìn cô, tiếp tục mở tờ giấy. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy tin tức liên quan đến T. Nguyễn Úc Nam mất năm trước.

Lúc bấy giờ, có một chuyên mục gì đó trên trang tiêu đề là: T. Nguyễn Úc Nam và một người phụ nữ bí ẩn cùng đi vào câu lạc bộ thể thao.

Cuối bài báo, người viết còn thêm một câu mang hàm ý sâu xa: “Cho đến khi phóng viên gọi bài, hai người vẫn chưa ra khỏi câu lạc bộ.”

Tóm tắt trên bài báo không mấy rõ ràng nhưng lúc đó Viêm Lãng liếc qua vẫn có thể nhận ra người đàn ông trong ảnh là ai. Còn cô gái yêu kiều bên cạnh anh...

Vào giây phút này, trong lòng Viêm Lãng tựa như có tia sáng, ép cô ngừng suy nghĩ, dõi mắt về phía xa xa. Cô ta chính là người phụ nữ cùng T. Nguyễn Úc Nam vào câu lạc bộ thể thao, phóng viên bắt gặp.

Viêm Lãng hít thở rồi hít lại một hơi. May mà có L. Chinh cô.

Nhìn thấy vẻ mặt trong mắt cô, L. Chinh hỏi: “Em sao thế?”

“...”

“Trong người không khỏe à?”

Lúc này Viêm Lãng mỉm cười nhìn anh, mỉm cười nhìn cô.

Tổng tài của ngôi biệt thự và vườn hoa, bên ngoài câu lạc bộ thể thao thành phòng tiệc, khách khứa rất đông. Ngay tiếp theo, L. Nguyễn Thị Cẩm cũng là một phụ nữ trẻ xinh đẹp. Viêm Lãng và L. Nguyễn phu nhân cùng nhau đi, trò chuyện khá thoải mái. L. Chinh hỏi lo lắng rằng họ sẽ có một cuộc gặp gỡ với Viêm Lãng bình thường, anh mỉm cười yên tâm đi gặp bạn bè.

L. Nguyễn phu nhân quen thuộc có hình dáng vạm vỡ ngành mốt. Cô ta nói chuyện rất có ý nghĩa mua sắm của Unique. L. Nguyễn Thị Cẩm rất thích ái mộ người này. Hai người phụ nữ trò chuyện, nhân vật hô phong hoán vũ là L. Nguyễn Thị Cẩm đang bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười gật đầu. Khi người giúp việc của L. Nguyễn gia đi tới, nói với L. Nguyễn Thị Cẩm: “Tiểu thư mời tiên sinh lên phòng”, ông ta mỉm cười, nói: “Anh đi một lát!”

Cuối cùng chỉ còn lại Viêm Lãng và L. Nguyễn phu nhân. Khi nhân viên phục vụ bê khay đi qua, L. Nguyễn phu nhân lấy hai ly rượu, đưa Viêm Lãng một ly. “Chúng ta vẫn nói chuyện như trước à?”

Viêm Lãng mỉm cười nhìn ly rượu, tự nhiên chuyển chủ đề: “L. Nguyễn phu nhân có quen biết T. Nguyễn Úc Nam không?”

L. Nguyễn phu nhân ngẫm nghĩ. Im lặng vài giây, cô ta uống rượu, hồ hởi nói chuyện với người bạn: “Tôi có nghe nói về người này như một chàng trai gập mọt. Tại sao cô tự nhiên hỏi tôi về nó?”

“À, không có gì!” Viêm Lăng cười ngượng ngùng mở miệng, cố gắng nghĩ chuyện gì để nói. “Và rồi phụ nhân nói trước khi quen biết tiên sinh, phụ nhân làm việc cho công ty mẹ mình. Phụ nhân còn nhớ mô hình tiêu chuẩn có tính toàn diện. Theo tôi biết, mô hình này do công ty CGCM đưa ra, tôi không nhớ lắm chứ?”

“Không sai!” Lăng phu nhân vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng trên môi nhưng vẻ mặt không mấy tự nhiên.

Viêm Lăng gật đầu. “Tôi tự nhiên nhớ ra, năm đó Tổng Giám đốc Úc Nam đang làm tổng giám đốc của CGCM công ty “sản xuất” kéo về Thượng Hải. Tổng Giám đốc Úc Nam thành công nhanh như vậy, thậm chí trở thành tổng giám đốc của CGCM khi thành lập, chính vì anh ta đưa ra mô hình tiêu chuẩn có tính toàn diện, giúp công ty hái ra tiền.”

“Vậy sao? Đúng là người có năng lực... đáng tiếc, tôi chỉ làm việc cho CGCM có mấy tháng. Khoảng thời gian đó hình như không phải là nhiệm vụ của Tổng Giám đốc tiên sinh mà cô nhớ rồi.”

Lúc Lăng phu nhân sắp bước Viêm Lăng tóm cổ cô, cô ta tự nhiên chột dạ nhìn chằm chằm vào Viêm Lăng. “Bên kia có người biết tôi, tôi đi mất lát, chúng ta nói chuyện sau nhé!”

Viêm Lăng quay đầu, phía sau quả nhiên có một người đàn ông đang vẫy tay vẫy bên này. Viêm Lăng chỉ còn cách lùi lại ngay lập tức.

Bất ngờ nhìn chằm chằm vào Viêm Lăng, Viêm Lăng bối rối khách sạn trước. Cô không kịp thay chiếc váy dài, chỉ tháo giày cao gót rồi đi vào phòng.

Cô nghĩ mãi không ra, công việc không dám nghĩ gì nữa, u óc vô cùng hỗn loạn. Do đó gần như không thể nghĩ, cuối cùng Viêm Lăng quyết tâm bám lấy dây sống còn.

Tại sao lại xảy ra chuyện này? Câu trả lời của anh? Nghe mà nghĩ gần như không thể nghĩ ra câu này. Nhưng dù sao công việc có chút gì đó, cô không cần sợ hãi con kiến trong chổi.

Đi vào phòng hình như không cần gì, Viêm Lăng lập tức lên tiếng: “Tổng...”

“Xin lỗi, mấy quý khách vui lòng chờ đợi ạ.”

Áp lực Viêm Lăng là một câu nói lạnh lùng và máy móc. Cô chột dạ, u óc hoàn toàn trống rỗng. Khi đi vào phòng báo lỗi thì ba, cô mới nhận ra. Và chuồn hết tất cả, Viêm Lăng tự nhiên nghe thấy tiếng chuông của phòng “ding dong”.

Âm thanh giòn giã khi nấp trái tim Viêm Lăng đập mạnh. Tiếng chuông thì hai tiếng vang lên trong nháy mắt, cô hít thở thì đi vào phòng phía cửa phòng.

Không thể nào...

Lúc Viêm Lệ đang lao ra khỏi phòng, cô không biết mình đang nghĩ gì. Cho tới khi mở cửa phòng, nhìn thấy người đàn ông đang bên ngoài là Lê Chính thì không phải ai khác, trong lúc cô cười cùng chàng vang lên câu nói: cô đã hoàn toàn mất tín thác của anh.

Lê Chính quan sát người phụ nữ đang ngây ra kia. “Sao em bối rối thế? Quên áo của mình thay?”

Viêm Lệ đứng ngẩn ngơ trước chàng, thậm chí không muốn cho Lê Chính vào phòng. Lê Chính chỉ biết nhìn cô cười ngượng. “Em không khỏe sao?”

Viêm Lệ không trả lời. Im lặng một lúc cô chợt nhiên gọi tên anh: “Lê Chính!”

Mặc dù chỉ là cách gọi bình thường nhưng Lê Chính nhận cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm. Quả nhiên, câu tiếp theo của Viêm Lệ là: “Tôi đã mua vé máy bay về nhà vào ngày mai.”

“Sao em không đi chơi thêm một, hai ngày?”

Viêm Lệ không trả lời. Lê Chính vô thức thu lại nụ cười. Nhưng anh là Lê Chính, là người đàn ông lịch thiệp, vì vậy anh lại mỉm cười. “Đừng vội, em đi về chuyến bay nào? Ngày mai tôi đi cùng em.”

“Không cần, thật sự không cần đâu!” Đây là lần đầu tiên Viêm Lệ tỏ thái độ chống lại người đàn ông này một cách dứt khoát.

“Chuyến này có một người.” Viêm Lệ chỉ vào ngực cô đúng vị trí trái tim.

“Em đang nói đùa...”

Đáng tiếc, sự phản kháng của Lê Chính vô hiệu, Viêm Lệ tiếp tục: “Tôi đã ích thân gần một giờ rồi ở trái tim tôi. Quá trình này đau đớn lắm rồi, ngay bây giờ thân tôi cũng không dám nghĩ tới. Anh nghĩ trái tim tôi còn có thể chấp nhận người khác sao?”

Cười cùng, Lê Chính nghiêm nét mặt.

“Anh đi đi!” Viêm Lệ nói xong, liền đóng cửa.

Thật kỳ lạ, hoàn cảnh này, tất cả đang tuyên án tử hình anh... Nhìn cánh cửa đã khép lại, vì một cái gì đó phía sau cánh cửa dường như lòng đã chuyển sang áy náy, Lê Chính chợt nhiên giật tay chân ra.

Anh chưa bao giờ nghĩ nóng vội như vậy. Lúc này, Lê Chính chợt bật phát, anh yêu cầu, muốn nhìn thấy cánh cửa mở ra vào bất cứ tình huống nào.

Viêm Lệ mỉm cười oán trách chàng của Lê Chính, cô thậm chí chỉ đi hành động tiếp theo của anh, bất kể quát mắng hay ánh mắt, anh muốn làm thế nào cũng được. Tuy nhiên... Viêm Lệ không hề vì những sự chèn ép của anh mà thay đổi.

L Chỉnh m m c i nhìn cô, n i t c gi n d ng nh tan bi n trong giây lát. N i áy m t ch còn l i s m t mát và b t l c. “Em bi t không? N u anh v n còn là anh tr c khi quen bi t em, có l anh s c i nh t m t ti ngr i bình th n b i. Không có m t cái cây, anh v n còn c khu r ng. Th nh ng...”

Anh không bi t di n t nh th nào. ây là l n u tiên trong i bày t tình c m, v y mà anh bí t và kh n tr ng, gi ng m t a tr .

Ng ng vài giây, L Chỉnh nói ti p: “Anh có nghe nói n câu chuy n c a Châu Trình và ch gái em. Châu Trình vì ch gái em làm vô s vi c, ch c em coi th ng anh ta l m úng không?”

Viêm L ng l c u nh ng v m t c a cô ã kh ng nh nh n xét c a L Chỉnh.

“Anh...” L Chỉnh s t ru t mu n nói i u gì ó nh ng t a nh r t khó m mi ng. “Anh không bi t nói th nào, nh ng bây gi anh có th cho em bi t, anh chính là Châu Trình c a em. Anh yêu em, yêu n m c không có lý do, không có nguyên t c, th m chí t b c s tôn nghiêm c a mình...”

Viêm L ng im l ng. Cô thà không nghe th y gì c , nh v y cô s không c m th y au lòng nh bây gi . L Chỉnh ti n lên m t b c, n tr c m t cô. M c dù hai ng i ch cách nhau n a b c chân nh ng kho ng cách vô hình gi a h , anh làm th nào m i có th v t qua?

L Chỉnh nâng m t Viêm L ng. Anh quan sát hình nh hèn m n c a mình ph n chi u trong ôi m t cô. Cu i cùng, anh cúi xu ng, hôn lên trán cô. M t n hôn dè d t và khiêm nh ng. “Chúc em ng ngon!”

D i s àn áp c a L B c, Unique d a vào s c c a mình sinh t n trong k h . Chuy n i New York n m ngày là k ng h cu i cùng c a Viêm L ng. Sau khi v n c, cô l i b t u cu c s ng b n r n.

R t hi m khi Viêm L ng nhà quá ba ngày. Nh ng dù cô b n n m c nào, dù cô bay n thành ph nào, luôn có m t ng i àn ông m i ngày u nói v i cô câu: “Chúc em ng ngon!”

“Anh yêu em, yêu n m c không có lý do, yêu n m c không có nguyên t c, th m chí...” L i nói c a anh hi n rõ bên tai, m i câu “chúc em ng ngon” c a anh u gi ng m t nhát dao c a vào trái tim Viêm L ng.

Li u có ph i dùng t ng nhát dao x o i v t th ng trong trái tim, trái tim cô m i có kh n ng ch p nh n ng i àn ông khác? Viêm L ng thà ch t m t trên bàn làm vi c, ch không mu n suy ngh v chuy n này.

Unique khai tr ng c a hàng flagship⁽²⁾ u tiên. Viêm L ng ang t nh khác nên không nh v tham gia. Cô ã thông báo cho tr lý, b o phó giám c thay cô c t b ng khai tr ng. Nh ng hôm ó, Viêm L ng hoàn thành vi c ký k t h p ng tr c th i h n. Cu i cùng v n còn th i gian, cô không k p thông báo v i tr lý nên t mua vé máy bay quay v .

Khi Viêm L ng n c a hàng, ng i ch trì ang tuyên b danh sách khách quý c t b ng khai tr ng. Phó giám c ang chu n b t phòng ngh i ra li n nhìn th y Viêm L ng y c a i vào. T t c m i ng i u vô cùng kinh ng c. “Viêm T ng!”

Nh ng ng i khác u t ra m ng r , ch có tr lý h i ho ng h t nh ng cô ta nhanh chóng m m c i. “Ch v ây t lúc nào v y?”

Viêm L ng c i c i thay câu tr l i. Sau ó, cô cùng lãnh o công ty và ng i i di n phát ngôn c a s n ph m xu ng t ng đ i. Ng i i di n phát ngôn là m t ngôi sao h ng A, bên ngoài c a hàng y phóng viên và fan c a cô ta, không khí vô cùng náo nhi t. Ng i ch trì tuyên b c t b ng khai tr ng, Viêm L ng nh n kéo trong khay c a nhân viên ph c v , c t m t nhất kéo có ý ngh a l ch s i v i s phát tri n c a Unique.

ám phóng viên iên cu ng gi máy nh ghi l i hình nh này. Viêm L ng ph i h p ng ng u, t i c i tr c ng kính. Trong ti ng “tách tách” không ng ng, Viêm L ng o m t qua ám phóng viên. Ánh èn flash khi n cô lóa m t.

Trong m t kho nh kh c, Viêm L ng h i ph c t m nhìn. i di n v i bi n ng i tr c m t... cô b ng s ng s .

m t góc nào ó gi a ám ông...

Viêm L ng không ng , cô g p l i T ng Úc Nam trong hoàn c nh này... Nh ng ánh èn ch p nháy không cho cô th i gian nhìn rõ. Vài giây sau, tr c m t cô l i sáng lóa.

Cu i cùng, vi c ch p nh c ng k t thúc. Khi ôi m t ã thích ng v i ánh sáng, Viêm L ng v i vàng quan sát ám ông, nh ng không còn th y bóng dáng anh.

Viêm L ng o m t qua t ng g ng m t xa l , trong lòng h i th t v ng. L nào v a r i ch là o giác c a cô?

M i ng i a m t nhìn nhau khi th y Viêm L ng v n ng yên m t ch . Cu i cùng, ng i tr lý ti n l i g n, ghé sát tai cô, nói nh : “Viêm T ng.”

Lúc này Viêm L ng m i b ng t nh, quay ng i i vào trong c a hàng. Nh ng khi b c t i c a ra vào, Viêm L ng nh b ma xui qu khi n, t nhiên đ ng b c. Cô quay u, nhìn th y m t ng i àn ông ang tách kh i ám ông phía xa, i v phía chi c xe h i màu en bên l ng.

Ng i ó m c s mi và qu n Âu n gi n nh ng chi u cao và dáng v c a anh r t n i b t, khi n Viêm L ng ch li c qua c ng nh n ra.

Có ng i xu ng xe, ch y ra ng sau, m c a xe cho anh. Th y anh s p lên xe, Viêm L ng không h ngh ng i, lao ra kh i c a hàng, xuyên qua ám phóng viên ang vây quanh, ch y v chi c xe ó.

“T ng Úc Nam!”

Tiếng ồn ào ngoài đường nhún nhem tiếng gõ cửa Viêm Lăng. Tuy nhiên, tiếng ồn ào đó bắt đầu trong giây lát. Những ánh nhanh chóng ngấm vào xe, óng sáng cả. Chiếc xe lướt chui bánh, rời đi.

Ám phóng viên kính ngắm nhìn Viêm Lăng chui theo chiếc xe mới ở nơi đó. Cô thận trọng bên trong, dõi mắt theo chiếc xe, trông như người mất hồn.

Chiếc ô tô nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ. Góc chui hui bên ngoài xe vẫn còn hình bóng cô quỳ nhấc ghế. Tiếng taxi hát nhìn vào góc chui hui nhìn Tiếng Úc Nam ngồi ghế sau. Anh dù yên lòng ngồi ở, nhưng taxi dường như thấy ánh sáng tìm kiếm của anh.

Do đó, anh hỏi, cùng tiếng taxi hát câu thơ mớ: “Tiếng tiên sinh, ngài có cần tôi đi không?”

Tiếng Úc Nam nhìn mắt, nhìn tiếng taxi qua góc chui hui, nghĩ thì quan sát góc mắt màu xanh của anh. Vì buổi này, làm sao anh có thể gặp cô?

Cùng, Tiếng Úc Nam chọn nơi nhấc ghế và lái. Sau đó, anh lái cúi xuống xem tấm thiệp trong tay. Đây là tấm thiệp mời phát cho người qua đường khi đi ra khai trương, là một chiêu thu hút sự chú ý của chủ nhân. Mọi người vì thế chúc vào tấm thiệp in hình cho người phát, sau đó có thể rút thăm trúng thưởng.

Tấm thiệp của Tiếng Úc Nam ghi: Chúc em thành công!

Cả hàng flagship khai trương là buổi tiên trên công ty thì thành công của cô, Tiếng Úc Nam quyết định đi chúc mừng. Nhưng ngay khi chúc mừng này anh cảm giác không có đường khí, không có lợi ích và cách tiếp xúc...

Ô tô đi lúc mắt xa trong sự trầm cảm của Tiếng Úc Nam. Hình bóng trong góc chui hui ngày càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Tiếng Úc Nam đã tiêm thuốc giảm đau, thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng. Về nhà, Tiếng Úc Nam thay quần áo. Anh quan sát mình qua chiếc gương lớn trong phòng thay. Anh vẫn là Tiếng Úc Nam nam châm hút, mặt lạnh lùng không thay đổi.

Nhưng ngôi nhà này...

Tiếng Úc Nam không biết bây giờ còn có thể gọi là “nhà”? Lâu rồi anh không thấy ngôi nhà giúp việc dọn dẹp phòng ốc, cắt tỉa và tưới nước cho vườn hoa mỗi ngày, phòng thay quần áo thoáng thoang mùi thơm... Tất cả dường như vắng vẻ. Chỉ là trong ngôi nhà này không còn sự sống của cô.

Tiếng Úc Nam vào phòng khách, thấy ký Lý đã ở phòng khách. Nhìn thấy Tiếng Úc Nam, ký Lý cất tiếng hỏi: “Sao anh lại xuất hiện?”

Tống Úc Nam trỗi dậy đứng đầu lãnh đạo: “V L B c.” Nói xong, anh đi ra ngoài. Thợ kỹ Lý dõi theo hình bóng Tống Úc Nam. Biết dù có can ngăn thì nào cũng vô ích, anh ta đành đi theo.

Ô tô chuyển bánh, thợ kỹ Lý báo cáo với Tống Úc Nam tình hình gần đây: “Doanh số của L B c trong một tháng trỗi dậy gấp ba lần so với năm trước. Giang Th Quân nhân bán các nhãn hiệu của T thợ kỹ mới áp dụng vào sản phẩm và tạo thành thị trường L B c thu mua T thợ kỹ, đồng thời giúp ông ta mở rộng thị trường ngoài nước. Như bây giờ...”

“Ông ta nhận được vốn Unique thế nào?” Tống Úc Nam tiếp tục cúi xuống xem tài liệu thợ kỹ Lý đưa ra, cẩn thận ghi chép lại.

“Đúng vậy! Giang Th Quân có ý thay đổi chiến lược, tập trung tâm vào thị trường trong nước. Trước đây, L B c luôn là “anh cả” của ngành may mặc trong nước. Nhưng bây giờ L B c dồn hết tinh lực vào thị trường trong nước, Unique chèn lấn sản phẩm khó khăn. Chỉ có tôi, Giang Th Quân đang gặp phiền phức không nhỏ. Dù sao lúc đó ông ta chỉ tập trung bán T thợ kỹ cho L ng Th y C ng mở rộng thị trường ra nước ngoài, kết quả là thay đổi chiến lược, chèn lấn hàng quần áo. Ông ta hãy suy nghĩ thận trọng. Vì vậy, vì khi Giang Th Quân đầu tư như thế bây giờ là làm thế nào giành lấy chỗ đứng trên thị trường.”

Tống Úc Nam không phát biểu ý kiến gì nữa. Thợ kỹ Lý ngẩng đầu quay đầu nhìn anh, hỏi thăm dò: “Anh nhận được và giúp Unique thế nào?”

Tống Úc Nam vẫn im lặng, coi như thờ ơ. Thợ kỹ Lý nói tiếp: “Về chỗ chúng ta khi hàng quần áo quy tụ ngành của Giang Th Quân...”

Tống Úc Nam bất nhiên cười nói: “Không vậy.”

Thợ kỹ Lý thoát miệng hỏi. Tống Úc Nam gật đầu thích: “Phản ứng cách thức hàng quần áo mới của L B c chuyển trọng tâm vào thị trường trong nước. Như vậy, L B c sẽ mất thị trường ngoài nước và ra thị trường nước ngoài giai đoạn đầu. Khi Giang Th Quân tung L B c có thể lợi dụng phần mềm thị trường trong nước, chúng ta sẽ khi ông ta thất bại thì mới. Sản phẩm và bán tốt hơn, hàng quần áo sẽ chiếm lĩnh thị trường của ông ta. Lúc đó ông ta coi như tiêu diệt.”

Thợ kỹ Lý ngẫm nghĩ trong giây lát, anh ta nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra cách nói của Tống Úc Nam.

“Hãy làm một bản báo cáo chi tiết cho tôi thành viên hàng quần áo, thuyết phục hàng Giang Th Quân.”

Thợ kỹ Lý gật đầu. “Vâng, tôi sẽ làm ngay!”

Thợ kỹ Lý tiếp tục gọi điện thoại cho các phòng ban, ra lệnh. Về nói chuyện riêng, anh ta vẫn quay đầu nhìn Tống Úc Nam.

Chín giờ tối, tr lý của Giang Th Quân giờ đi tới một quán bar nơi đang trong thành phố vào đêm hôm nay. “Tôi giám đốc T ng Âu r i? Ch ng ph i n a t i n g t r c anh nói xe c a T ng giám c ang trên ng n ây hay sao?”

Th ký Lý lắng nghe, cố gắng gì nói không có gì khác thường. “Thành thực xin lỗi! Tôi giám đốc bạn có việc gì nên không thể đến đó.”

“Sao thế này?”

Th ký Lý nói vài câu, cuối cùng cúp điện thoại. Lúc này một cơn gió thổi qua hành lang, thổi tan tất cả những gì ký Lý. Anh ta cảm thấy, ngồi trên chiếc ghế dài, cảm thấy vô cùng lo lắng. Th nh tho ng anh ta l i n g n g u, a m t v phía phòng họp phía đi.

Cả phòng họp đều trên cao sáng...

Bên tai th ký Lý vẫn nghe thấy câu nói của T ng Úc Nam trước khi đi vào phòng họp: “Tôi không nên phát biểu vào lúc này... Nếu tôi không còn sống khi rời bàn này, hãy giao chiếc áo khoác trong két bảo hiểm của tôi cho cảnh sát... Tôi chỉ có thể làm vậy nhiều vì... cho cô ấy...”

Cảm giác dài hạn mới đang hình thành. Khi T ng Úc Nam đi ra khỏi phòng họp thì đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Bác sĩ chính là bác sĩ ưu tú chính do T ng Úc Nam ích thân mình nên ngoài. Th ký Lý vội vàng nhìn hình ảnh, bác sĩ thì nói không nói rằng, chỉ giữ lại anh ta.

T ng Úc Nam đi vào phòng khám bác sĩ. Không lâu sau, bác sĩ ưu tú chính cũng vào phòng khám bác sĩ. Nhìn người đàn ông vẫn hôn mê bất tỉnh, ông ta bất giác cảm thán: “Áng sáng thế này, không có người nhà ký tên vào cam kết phẫu thuật của anh!”

“Chỉ có T ng tiên sinh đã là người trực tình huống phát biểu thế này nên sớm thông báo phía bệnh viện, lúc anh ý muốn ý thức, mới thì liên quan đến cảm giác do tôi ký thay.”

“Bệnh nhân đã vượt qua một lần phẫu thuật, còn hai lần nữa. Thế này phù hợp cho anh!”

Tất cả thành công của bác sĩ phẫu thuật chỉ có một phần trăm. Tất cả số sót sau ba ca phẫu thuật là bao nhiêu? Th ký Lý lắc đầu, không dám tính tiếp.

Bác sĩ nhanh chóng cáo từ. Th ký Lý rời khỏi bệnh viện, lái xe của T ng Úc Nam về L B c. Không ngờ khi anh ta đi thang máy tầng hầm lên tầng một, tình cờ gặp phi Giang Th Quân và tr lý của ông ta cũng đi vào thang máy.

Th ký Lý cúi đầu chào, thận trọng tránh ánh mắt của Giang Th Quân: “Chào Giang T ng!”

Giang Thuyền Quân ôm tằm tằm, không thấy Tuyền Úc Nam, ông ta hỏi: “Tuyền giám đốc các anh đâu rồi?”

“Tuyền giám đốc... đi thắp nến nhà máy mới. Tôi vẫn lấy tài liệu cho anh.” Thuyền ký Lý trả lời u loát. Giang Thuyền Quân gật đầu.

Thang máy nhanh chóng lên tầng sáu mới, thuyền ký Lý cung kính chào tạm biệt Giang Thuyền Quân, lập tức đi thẳng lên văn phòng của Tuyền Úc Nam, thu tay khóa trái cửa.

Kết quả hi vọng mà Tuyền Úc Nam nhận được khi tiến hành đàm phán sau buổi tranh luận đầu tiên trong văn phòng. Thuyền ký Lý nhậm nhiệm, mới kết quả hi vọng, lấy chìa khóa.

Vào phòng vào máy tính, nhìn thấy thuyền ký Lý đứng trước. Đó là cuộc nhìn thấy tại New York. Lúc này, trên màn hình máy tính bắt đầu phát hình ảnh. Hình ảnh là một phòng do camera giám sát ghi lại, góc quay là góc mặt của tòa nhà nào đó.

Phòng không có âm thanh, thuyền ký Lý vào xem và nghe nhìn thấy. Sau khi truy cập thì nghe nói một phần: “Cô có tìm các anh không?”

“Cô muốn nói đến Viên Lệ?” Giọng của thuyền ký Lý yếu ớt. “Không.”

“Không thể nào!” Nhìn thấy thuyền ký Lý khó khăn. “Nhưng tôi đã gặp anh, tôi biết tất cả những chuyện của con riêng chúng tôi, cô ta hỏi tôi rằng câu hỏi của anh vào đâu, rõ ràng cô ta đã nghĩ vì cô ta có thể móc nối với Viên Lệ thì có liên quan đến các anh. Cô ta nên mau chóng tìm các anh để chúng ta có thể gặp nhau, sao lại không có gì?”

Thuyền ký Lý dán mắt vào màn hình máy tính, không dám bỏ qua dù chỉ một chi tiết nhỏ. Đáng tiếc, trên màn hình vẫn là hình ảnh góc tòa nhà không có, ống kính camera vẫn không di chuyển.

“Tôi đã nhận lời Tuyền giám đốc không cho Viên Lệ bị thất bại, như tôi sẽ làm được. Nhưng tôi không nói chuyện với Viên Lệ vì tôi muốn tìm kiếm, về chuyện Viên Lệ gặp cô tại New York mà cô gặp tôi, tôi không báo cáo với Tuyền giám đốc. Nếu cô ta nghĩ Viên Lệ thì có liên quan đến chúng tôi, đây cũng là một khởi đầu tốt lành. Tôi luôn mong chờ cô ta sẽ tìm chúng tôi, nhưng hình ảnh cô ta chỉ tập trung lo cho việc kinh doanh của công ty mới mà không tập trung vào vấn đề này.”

“Úng là một người đàn bà đáng sợ. Cô ta đang lo lắng gì cho? Lo lắng khi bị Tuyền giám đốc Tuyền Úc Nam sau đó nói chuyện cho cô ta, cuộc sống của cô ta lại mất đi?”

Thuyền ký Lý im lặng. Mặt bên là bản nhân dạng giấy giả giã ranh giới sống và chết, mặt bên là “nhân viên” tức là các thành viên khai thác hàng trực tiếp kính phóng viên, hai hình ảnh như thể hiện trong mắt anh ta, tạo thành sự tương phản và trào phúng vô cùng. Chỉ duy nhất thuyền ký Lý có thể

Trong lúc chờ đợi, khi xe của Tòng Úc Nam rời khỏi tòa nhà Viêm Lãng thì do đó. Cô có nên đi theo? Đi theo rồi nói gì? Nếu anh thì sao có liên quan đến Lãng Thy Cầm, liệu anh có nói thật cho cô biết? Hay đây là cái bẫy nhả nhả anh gì cho cô?

Cô cảm thấy mùi vị kỳ lạ của vị cay đắng huy hoàng bên thân. Mùi vị này không thể nào, tuy nhiên thì nào... cô rõ hơn ai hết. Nhưng khi nhìn thấy chỉ có xe sáp hòa vào dòng xe cộ trên đường, Viêm Lãng lập tức đi theo.

Bây giờ là giờ cao điểm, vị trí của cô là khó tránh khỏi. Xe của Tòng Úc Nam có vẻ vội vã nên bám theo phía sau, Viêm Lãng bám theo sau, cô nắm chặt vô lăng trên con đường, dường như chỉ làm vậy, cô mới lo lắng mà đi được. Cùng nhau, cô đi theo chiếc xe đó một cách bình tĩnh.

Xe của Tòng Úc Nam đi vào cửa ngõ bình yên. Cách mười mét, Viêm Lãng vội phanh gấp, đứng lại bên ngoài cửa ngõ. Cô chau mày nhìn tìm kiếm hi vọng trên chiếc cửa ngõ bình yên, sau đó lái xe vào cửa ngõ. Còn chưa kịp bước xuống xe, Viêm Lãng chợt nhìn thấy xe của Tòng Úc Nam đứng lại, một cách không xa. Anh bình yên làm gì? Đi khám bệnh hay đi thăm người ốm?

Viêm Lãng còn đang miên suy đoán, thì ký Lý chợt mình xuống xe, đi nhanh vào tòa nhà cửa ngõ bình yên, không thấy bóng dáng Tòng Úc Nam.

Thì ký Lý nhanh chóng bị mất khi tìm kiếm cửa Viêm Lãng. Cô lập tức xuống xe, chờ đợi theo những bước đi của anh ta.

Đi thẳng bình yên rồi lại, người đi lại tiếp tục. Viêm Lãng ngó xung quanh, hoàn toàn mất phương hướng. Đúng lúc này, trong lòng cô bỗng có một cảm giác kỳ lạ. Cô chợt nhận ra hôm nay cô đã biến thành, tuy lúc đó ánh đèn máy chiếu nhấp nháy khi cô không nhìn rõ, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy, hình như bước đi của Tòng Úc Nam lúc đó rất suy nghĩ và cảm xúc...

Viêm Lãng lái xe, cố gắng tập trung suy nghĩ ra khỏi đầu. Nhưng đôi chân cô không chịu sự khống chế của lý trí, nhanh chóng chuyển hướng về cửa ngõ bình yên. Cô chợt nhận ra trách nhiệm của mình, và thì thầm nhủ trong lòng: “Đây có phải là tên của Tòng Úc Nam không?”

Cô tự trách mình: “Xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin của cửa ngõ bình yên!”

Không có manh mối, Viêm Lãng chợt còn cách tìm kiếm phòng bệnh. Trong hai tiếng, cô đi qua vô số cửa ngõ bình yên, nhìn vô số tên bệnh nhân treo ngoài cửa. Trong lòng cô không ngừng tự hỏi: “Không phải là anh ấy...”

Khi tìm kiếm phòng bệnh thì dường như không có tên “Tòng Úc Nam” như là một cảm giác của Viêm Lãng, trái tim cô lập tức bóp nghẹt trong giây lát, cảm giác cô không thể nào. Phòng bệnh thì dường như không có... phòng bệnh thì sao?

Trong lúc Viêm Lệ đang đứng ở ngoài cửa, cô lao vào khu chôn xác bí mật. Nhìn vào thì thấy cánh cửa vào khu bí mật đang mở, cô mới dám đi vào. Cùng lúc, Viêm Lệ cũng đang đứng ngoài cửa đợi chờ vào bên trong.

Viêm Lệ nhanh chóng nhìn thấy thi thể ký Lý đang nằm ngoài hành lang. Thấy thế, anh ta ngoảnh đầu về phía phòng bệnh trong cùng.

Viêm Lệ hoảng hốt cúi xuống. Trong lòng có một âm thanh nào đó kháng nghị, không cho cô đứng ở đây. Nhưng cuối cùng, cô vẫn tiến vào phòng bệnh trong cùng...

Ba ngày sau, Thi thể Úc Nam mới được đưa ra ngoài. Bà tiếp viên mặt phẳng tiếp cận thi thể ký Lý, Thi thể Úc Nam oán ra: “Cuối cùng cũng được đưa ra ngoài rồi?”

Thi thể ký Lý gật đầu. Phòng bệnh lại rơi vào bầu không khí trầm mặc, chỉ có âm thanh của máy móc y tế đang chạy, tiếng thì thầm của người bệnh nằm trên giường bệnh.

“Thật lúc nào anh biết bệnh không phải là bệnh vì bệnh trầm trọng, mà bệnh...” Thi thể ký Lý cảm thấy khó thở.

“Sau đám tang của Thi thể Trần Phú không lâu.”

Thi thể ký Lý kinh ngạc, trầm ngâm. Sau đám tang của Thi thể Trần Phú không lâu?

Lúc nào Thi thể Úc Nam bắt đầu phát hiện ra...

Trái với kinh ngạc của thi thể ký Lý, Thi thể Úc Nam chỉ nhún vai. “Đây là lần đầu tiên tôi quay về nhìn lại khi bệnh qua đi. Tôi chỉ nói cho bệnh nhân biết, Thi thể gia đình sao, tôi không vì tình cảm cá nhân mà buông tay. Nhưng có một điều chắc chắn là, hôm đó không hề vui vẻ như tôi mong muốn, bệnh nhân phát hiện ra căn bệnh này.”

Sự phản ứng của anh bệnh nhân cách khôi hài như thế, và cũng dùng cách tàn khốc như thế để thúc giục anh. Thi thể ký Lý không nhìn Thi thể Úc Nam, anh ta vô thức cúi đầu. “Thi thể giám đốc, anh hãy nghỉ ngơi đi, Thi thể nói gì nà!”

Thi thể Úc Nam tỏ ra không nghe thấy, anh tiếp tục xét nghiệm về bệnh nhân đã kín mít bấy lâu, muộn màng như vậy. Anh nhìn Thi thể Úc Nam, anh vẫn còn sống. “Kể từ khi kiểm tra bệnh nhân cho thấy, ít nhất tôi có thể sống thêm một tuần, nhưng bây giờ... có lẽ tôi sẽ chết trong thời gian ngắn. Mọi việc của tôi đều tính toán kỹ càng, cũng sắp xếp xong xuôi rồi. Chỉ duy nhất tôi không thể tính là liệu tôi có thể sống thêm ngày Giang Thi Quân bắt đầu và ngày tôi hay không?”

Thi thể ký Lý nghi ngờ, cuối cùng bắt đầu nói: “Thi thể giám đốc, tôi...”

Thi thể Úc Nam tiếp tục oán ra anh ta nói gì. Anh bình tĩnh nói thẳng: “Bây giờ, tôi chỉ hy vọng rằng khi qua đời, tôi sẽ trở lại cõi chết, chỉ là duy nhất niềm tin của anh dành cho tôi. Vì chỉ có như vậy, dù tôi chết đi, cô cũng có thể sống hạnh phúc.”

Cuối cùng, Tổng thống Úc Nam Ireland cũng cáo thối ký Lý: “Nếu chúng ta nói vì công ty chúng ta thì công ty không nên bị thối thì đó chính là vì chúng ta làm tàn nhẫn nhất là vì tôi.”

Ghi chú:

1. Long Island là một hòn đảo nằm phía đông nam New York, Hoa Kỳ.
2. Cửa hàng flagship: Trong lĩnh vực thời trang, flagship có vai trò như một liên lạc ngôn ngữ và thể hiện rõ nhất tính cách thương hiệu. Flagship thương hiệu có một bộ sưu tập hàng đầu cùng hàng. Bên cạnh việc bán hàng, vai trò quan trọng của flagship chính là thể hiện sức mạnh, cá tính thương hiệu qua show window, trưng bày sản phẩm, hiệu ứng âm thanh, ánh sáng, kiến trúc nội, ngoại thất...